

Розділ 1

Вона розірвала його на шматки й знову склала докупи.
Для цього їй не знадобилося й секунди.

ТЕПЕР

Якби й існувала ідеальна ніч, щоб померти, вона точно не сьогодні.

Стільки всього йде не так. Я могла б нарікати на нещодавню зливу, слабкий місяць завбільшки, як часниковий зубчик, незаряджений телефон на тумбочці. Але головна проблема в тому, що я одягнена всього у дві речі: білизну й нічну сорочку. Під пухнастою ковдрою вони були ідеально підхожі. На жаль, її я лишила в хатині. Коли прокинулася о першій ночі й усвідомила, що хтось вдерся всередину.

Тепер осінь. Я в місці, яке ще десь рік тому (коли була дурна й вірила, що я Людина) назвала б Орегоном. Тепер, коли мої Вовчі гени переважають, штуки на взір картографії й межі штатів здаються до сміху банальними, але головна проблема нікуди не зникла: у листопаді на Північному Заході холодно, а я не вдягнена на таку погоду.

«Як, в біса, невчасно», — бурмочу я сама до себе, заховавшись за покручений стовбур дугласії. Витріщаюся на свою аж надто Людську руку, тяжко дихаючи.

Уявляю, як перекидаюся, повеліваю обгризеним нігтям перетворитися на кігті.

Перекинься на вовка, Серено. Перекинься на довбаного вовка або, богом присягаюся, що...

Що нічого. Тіло відмовляється коритися через сором. Я зиркаю на небо, але такий всесвітньо відомий потяг місяця швидше скидається на апатичний смик. З мене виринається приглушений стогін, і я далі мчу лісом, ляпаючи босими ногами по свіжій грязюці. Ступні й щиколотки вкривають десятки дрібних порізів. Що довше я біжу, то слабшою стає надія, що ґрунт приховає металічний запах моєї крові.

А біжу я вже довгенько.

Зловмисник вистежує мене. Наздоганяє. Вітер приносить його запах, що все наближається, і мені не подобається його розшифровувати. Вампір. Дорослий, у розквіті сил. Завзятий. Його захоплює трепет від погоні, і я нутром відчуваю його гостре збудження. Хоч би як це було відразливо, це найменша моя проблема. Адже якщо я так чітко відчуваю його запах, то дуже ймовірно, що він достатньо близько...

— Бляха, нарешті. — Його слова свистять у моїх вухах, мов кулі. Мить по тому я вриваюся спиною в стовбур. Не знаю, що гірше: кора, яка вгризається мені в шкіру, його рука на моєму горлі чи його огидний, маніякальний сморід.

У лісі темно, хоч в око стрель. Вовки завжди бачать у темряві, але мені дісталася тільки половина хороших Вовчих генів, тож мій зір уночі має точність п'ятдесят на п'ятдесят. Утім важко не розбачити кровожерливість цього Вампіра. Як і ніж у його руці.

— Бігаєш ти поволі, еге ж? — гарчить він.

Та ти що. Я придушую бажання закотити очі й змушую себе безпомічно застогнати.

— Прошу, — благаю я. Його запах вибухає, мовби кінк, — жінки повністю в його розпорядженні (як передбачувано), — тож я даю йому ще. — Прошу, не вбивай мене. Я зроблю все, що захочеш.

— Усе, що хочу?

Він *неабияк* зацікавився. Я скімлю й вирячую очі.

— Усе що завгодно.

Його очі пробігаються моїм тілом, ніби оцінюючи, на що я згоджуся — продати мене на органи, зварити бульйон з моїх кісток чи змусити мене прибрати його подвір'я. На відміну від мене, він таки швидкий. Надприродно швидкий. З приголомшливою спритністю розрізає ножем мою шовкову сорочку, поглиблюючи виріз.

От козел.

Однак поки він ласо витріщається, його запах посилюється. Це означає, що він достатньо зосередився на тому, що в нього перед носом, а я здобуваю шанс скористатися заняттями із самооборони, які мене змусила відвідати сестра.

Коліном у пах.

Головою в носа.

І на додачу ліктем у живіт. Чому ні?

Вампір кректить. Видушує кілька різних варіантів «клятої шльондри». Але я вивільнилася. Можливо, я його не пережену, але таки *можу* вхопити жменю землі й жбурнути її йому в очі, і цього вистачає, щоб він сповільнився. Я гарячково роззираюся... ось. Помічаю гострий зазубрений камінь. Нахиляюся й підіймаю його.

— Срана ти *помилка природи*. — Вампір знову схопив мене й викрутив мені руку за спину. Я зойкаю, але камінь не випадає з моєї руки. От халепа — він тримає мій зап'ясток під таким кутом, що я не вдарю його.

Теоретично я знаю, яка дальша дія, — *нахилися ближче, знизь центр ваги, перекрутись, вдар його вільною рукою* — і я намагаюся, ще б пак. На жаль, цей Вампір на рівень чи два вищий за посереднього бійця, тому нічого не виходить.

Отоді я і відчуваю справжній приплив страху. Це нічим хорошим не закінчиться.

— Відпусти. Мене, — випльовую я.

— Стулися. — Його їдкий запах вдаряє мені в носа. Тепер він ще більше розпалився. А я влипла в ще глибше лайно. — Хай мені й не можна тебе вбивати, та я можу завдати тобі збіса добрячого болю перед тим, як...

— Хіба можеш? — Його перебиває чоловічий голос. Він доноситься до нас звідкись із гущавини, насичений, неспішний, водночас лиховісний і відсторонений. Не існує такої відповіді, яка вибила б його з рівноваги. — Справді можеш, друже мій?

Вампір завмирає. Не встигає стримати інстинктивну реакцію, і я відчуваю запах всеохопного, жалюгідного, їдкого страху.

Я заплющую очі. Змушую себе повільно набрати повітря в легені, що палають. Дозволю перспективі наступних десяти хвилин перелаштуватися, набрати форму чогось... так, досі кепського, та вже не такого.

Коен.

Коен тут.

Усе буде добре.

Вампір смикає мене перед собою й приставляє ножа до мого горла. Цікаво, він збирається зробити з мене заручницю чи живий щит, який ледь сягає йому до грудей?

— А ти що тут робиш?

Справедливо. Коен живе за кілька годин звідси й не з'являвся тут майже два місяці, відколи на моє прохання

привіз мене в цю хатину з тонною припасів, пильним поглядом і глузливим «Гарно тобі полялякати з ялинками, вбивце», що не зовсім пасувало до напруги в його очах.

— Ти мене щойно запитав, що я роблю на *своїй* території? А *ти* тут що забув, гівнюху? — Кілька довгих, неспішних кроків, і Коен виринає з гущавини.

Він якийсь інакший. Так, Коен загалом відрізняється від решти, але також він дещо змінився, відколи я востаннє його бачила. Його скуйовджене чорне волосся відросло після останньої стрижки, зібране в гульку. Він не голився тижнями і, підозрюю, не спав теж давненько. Однак його присутність справляє на мене звичний ефект: приковує мене до землі, мов баластом, коли я ось-ось віднеслася б геть.

Альфа.

Його насичений запах ні з чим не сплутаєш. Він непохитний і заспокійливий. Ідеальна протизапах паніці Вампіра, який гарчить:

— Якщо наблизитися, я її вб'ю.

Авжеж, Коен наближається з безтурботністю, властивою чоловікові, який ніколи не сумнівається у власній спроможності підкорити світ своїй волі.

— Ой-йой. Серено, він каже, що вб'є тебе. Тобі як, нормально? — У його голосі чути лише розважливу цікавість. Його вугільні очі впевнено поблискують у темряві.

— Ну, мівіна в мене таки закінчилася минулого тижня, — видушую я. Така собі ідея, адже Вампір ледь не викручує мені плече із суглоба. Однак втішений вигин Коенового рота це *майже* компенсує.

— Ти ж Коен Александер? Альфа Північно-західної зграї.

— Авжеж. А *тебе* як звати, друже?

— Не важливо. Якщо наблизитися...

Коен цокає.

— Або ти називаєш своє ім'я, або ж мені доведеться придумати самому. Серено, маєш ідеї?

Я прокашлююся.

— Мені подобається Боб.

— Вампір Боб. Супер.

— Мене *не так* звати...

— Так вирішила панянка, гівноїде. Розкажеш, що забув на моїй території, поки я твої яйця не вирвав і не запахав їх тобі в горло?

Вампір не відповідає, але так різко смикає мою руку, що мені темніє в очах і я ледь не втрачаю свідомість. Коли знову можу розрізнити звуки, він притискає мене до себе й гаркає:

— Може, вона надто цінна, щоб її убивати, але нашкочити їй я можу по-всякому.

— Ну, вперед. — Уперше, відколи Коен тут з'явився, він дивиться мені в очі. І я нічого не можу в них прочитати. — Ця дівчина багато витримає. Чи я помиляюся, Серено?

Якось я віднаходжу сили й хитаю головою — відвертаю брехня. Та втім. Може, це якась нюхова галюцинація, спричинена болем, але, гадаю, я відчуваю його втіху.

— Упевнений? — запитує Вампір. — Зрештою, вона наполовину *Людина*.

— А ти наполовину мудак. Який чудернацький збіг.

— Знаєш, її всі хочуть. Відколи вона дала те інтерв'ю, її розшукує кожен Вампір на цьому континенті.

— Ага. Впевнений, її ім'я вже почепили на багато столів для вівісекції.

— Та чи знаєш ти, скільки вони платять? — У голос Вампіра зненацька прокрадається переконливість. — Якщо я приведу їм гібрида, то зможу назвати свою ціну.

— Ще б пак. А вони ж точно тебе не позбудуться, щойно ти її віддаси.

Вампір форкає.

— Я не такий дурний. Я перший, хто її знайшов, — чи ти думаєш, лише я полюю на викуп за неї? За мною придуть інші. Щойно вони побачать, що ти її прихистив, то злетяться сюди. Упевнений, що решту життя хочеш захищати наполовину Людину? Я зніму з тебе цей тягар. Просто відвернися.

— Як на заманливу пропозицію, твоя збіса лінива. — Коен розводить руками. — А мені яка з цього вигода? Ти мусиш щось запропонувати натомість. Поділитися викупом, помити мою машину...

— Кажуть, вона твоя партнерка.

Ліс мовби чує ці слова. Мовби розуміє. На частку секунди кожна звірина, кожен листок, кожна крапля води завмирає, ніби вичікуючи, як відреагує Коен.

— Он як? — Він наближається, досі розслаблений. Коен вийшов на нічну прогулянку. Бродить музеєм. Жодного переживання.

— Так. І знаєш, що ще кажуть?

— Не сумніваюся, ти мені зараз розповіси.

— Що вона тобі відмовила.

— Ох. — Коена це мовби й не зачепило. — А твоя бездоганна логіка полягає в тому, що я радо помщуся їй і дозволю викрасти.

— Хіба так не буде краще? Раз і назавжди з нею покінчити?

Коен підносить руку, через що Вампір смикається. Але той лише потирає скроню, мов виснажений батько, який гадає, чому його дитина знову пхає олівця собі в ніздрю.

— Господи. Доведеться тебе вбити, а Йорма через це змусить мене розбиратися з хріновою купою паперів. —

Він зітхає, і моя кров заледве не згортається через натяк на нетерплячість у його голосі.

Але Вампірові це не заважає. Бо далі він каже:

— А ще вона гарненька, хіба ні?

Я завмираю. Як і Коен.

— І наразі вона не спроможна комусь відмовити. Мовчання.

— Розумієш, що я маю на увазі? *Альфо?*

Удавана недбалість покидає Коена. Кожен атом у його тілі перейшов у повну готовність й обернувся до здобичі. До мене.

— Як я й казав, вона дуже гарна. Я радо віддам її тобі, коли закінчу з нею, — пропонує він. Коенові очі звужуються до невдоволених цяток, і його запах випромінює таку недвозначну відразу, що навіть Вампір дає задню. — Або ж сам можеш із нею розважитися. Тоді я заберу її й не ставитиму питань. Їй не буде кому нарікати.

Десь удаліні ухкає сова. Я тамую дух, чекаю, що Коен скаже Вампірові валити на хрін, але тиша розтягується, його очі тьмяніють, і невдовзі він...

Коен киває.

Моє серце обривається.

Ні. Він не може. Він не стане.

— Коене? — кажу я. Чи то запитую, чи то благаю.

— На свій захист скажу, Серено... — Коен знижує плечима. — У тебе весь час, бляха, якісь проблеми.

У мою шкіру мовби впираються крижані голки.

— Ні. Не треба. Коене, *не треба...*

— Я уже розпочав, — каже Вампір, і ще до того, як я усвідомлюю, що він має на увазі, вільною рукою він приспускає розірваний верх моєї сорочки з плеча.

Коенові очі затримуються на моїх майже оголених грудях, мовби я всього лише шмат м'яса. Підношення,